

J. C. Christensen: Da vort Standpunkt klart er angivet i Betænkningen, skal jeg, hvad Afstemningen angaar, kun kort sige, at vi ere til Sinds ikke alene, at stemme mod det Forslag, som er stillet af Fællesudvalgets Flertal om en anden Affattelse af Finansloovforlaget, men endelig ogsaa til Slutning at stemme mod Finansforslaget's endelige Vedtagelse i den Skikkelse, som Flertallet her i Salen vil give det. Og det gøre vi, fordi vi benytte Lejligheden her som tidligere til at stille os uden for den Politikk, som har haft til Motto, at Ministeriet Estrup maatte nok faa en Finansloov. Hvis vi gif ind under den Politikk, vilde ikke alene vor Stilling over for os selv blive usand, thi vi ønske ikke, at Ministeriet Estrup faar en saadan Finansloov eller overhovedet faar en Finansloov fra Repræsentationens Side, men den vilde ogsaa over for vore Bølgere blive uklart, og det er noget, som bærer Skæbnesvangre Frugter for Fremtiden. Hvad det angaar, have vi i Flertallets hele Optraeden gennem en Mærække ikke andet end funnet se lærerige Frugter. Netop det, at Flertallet nu i en Mærække har optraadt med det Motto, at det herinde vil arbejde ogsaa paa en Finansloov, saaledes at Ministeriet godt maatte faa en Finansloov, har, saa vidt jeg kan skønne, for Flertallet hast Skæbnesvangre Folger, og det er maasse netop det, der gør, at det staar i det, som det staar den Dag i Dag. Gaaſte vist ved jeg nok, at ærede Herrer af Flertallet ere rejste ud i Landet og have sagt: Vi vilde nok give Ministeriet en Finansloov, men den skal være renset for Provisorier og Fæstning. Der er andre, der have sagt: vi arbejde paa en Finansloov, men vi gøre den, som vi ville have den. Saen andre af det store Flertal have sagt: Der er stet ikke Tale om, hvorvidt Ministeriet maa faa en Finansloov eller ej, men Salen er den: Landet skal have en Finansloov, og vi give til vort kære Fædreland en Finansloov i den Skikkelse, vi synes om. Det, der alligevel kommer til at stille til syvende og sidst i den inderste Kerne, er dog det, om man ønsker Ministeriet sat paa lovlig Grund eller ej. Naar man gennemhugger alt, hvad der saaledes stilles op, og man finder den inderste Kerne deraf, er den dog det: Ere de Herrer til Sinds at give Ministeriet en Finansloov, eller ere de ikke? Nu sagde den ærede Ordfører, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) saa noget lyst paa Forholdene, at han mente, at naar Ministeriet blot kom bort, kom man let ud over det hele. Men deri tager den ærede Ordfører fejl. Jeg tror ikke, at selv om Ministeriet gif, blev det saa helt let endda at komme ud

over det hele; der er i de 8 Aar stet alt for meget, til at man kan glide over det med en Hærefod. Men det er min fulde Overbevisning, at saa længe dette Ministerium sidder, slipper man ikke ud over det uden meget store Ombyggelser for den almindelige Valgret, og det mener jeg er yderligst bleven bestyret netop ved, hvad der er stet i disse Dage. Hvad have de Herrer nu haft ud af hele den — maa jeg sige tvetydige Stilling, de have indtaget i de senere Aar og navnlig de to sidste Aar? Hvad have de opnaaet derved? Hele Stillingen til Finansloven, men særlig hele den almindelige politiske Stilling, som de have skabt i disse to Aar, har nu ført os til det, der er stet i Dag, til et Brud, til rent ud en Fallit for deres Politikk! Det kan ikke skjules, og det vil mere og mere komme frem. Jeg ved godt, at de ikke ville indrømme det endnu — det gøre aldrig de Folk, der spille Fallit, de indrømme det aldrig, før Kongens Høged eller hvem det nu er, kommer og sætter Sealet for Døren; men i Virkeligheden er det en Fallit. Det komme de aldrig ud over. De havde haabet ved denne Forhandlingspolitikk, denne imødekommende Politikk, denne Politikk, der ligesom strør Sand paa alt og faar Lidensfaberne, som jeg tror den ærede Ordfører sagde, til at synke ned, til at blive til ingen Ting — de havde haabet derved at kunne vinde Højre eller rettere en Del af Højre, en saa stor Del deraf, at det blev muligt for de Herrer at faa en Overenskomst. Det var deres Haab. De have ikke udtalt det offentligt, de have ikke sagt det med rene Ord, men det er den naturlige Bevæggrund til deres Politikk. Men de ærede Herrer af Højre have haft det samme Haab paa en anden Maade; de have ment med den Politikk at kunne vinde Flertallet, saa det derved kunde lykkes at naa en Overenskomst. Den uklare Stilling, som denne Politikk har skabt, dette forkængelige Haab, som er blevet vakt til beage Sider, ligger nu bristet her. Dette er i Virkeligheden Resultatet, det, der er naaet ved de Forhandlinger, der ere førte. Nu sagde den ærede Ordfører, at han var enig med Medlemmet fra Ringkøbing i noget, og det, han var enig med mig i, var, at der maatte finde et Skifte Sted, og at man maatte gaa over fra Fortid til Fremtid. Saa vidt jeg forstod, signede han det med et Kys — en meget smul Lignelse. Men hele det Arbejde, der er gjort i Fællesudvalget, tyder ikke paa, at noget saadant i Virkeligheden har fundet Sted, thi maa jeg sige det rent ud — i Fællesudvalget er der intet stet. Det kan godt være, at de Herrer have været nær ved at kysjes, men det har været paa andre Steder. Det kan godt